

VILIAM ŠIMUNEK

NEBEZPEČNÉ SPOMIENKY

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

Viliam Šimunek

Nebezpečné spomienky

VILIAM ŠIMUNEK

NEBEZPEČNÉ
SPOMIENKY

MARENČIN PT

© Viliam Šimuněk, 2019
© Marenčin PT, spol s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Katarína Marenčinová, 2019
791. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0529-6 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0530-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0531-9 (ePub)

I.

Je koniec! Definitívny koniec! preblesklo hlavou mladému mužovi. Zmiernil tempo behu, až napokon zastal a oboma dlaňami si poriadne zovrel hlavu. V rozčúlení si vôbec neuvedomil, ako to plesklo, keď ho prisilný úder vlastných rúk poriadne zasiahol do tváre. Ak aj pocítil fyzickú bolesť, tá ho teraz trápila zo všetkého najmenej. Napokon si iba počúchal oči a zahľadel sa smerom, odkiaľ prišiel. Mierne zvažujúci sa riedky borovicový les akoby mu chcel zobrať aj posledné zvyšky nádeje.

Už ma nikdy nebude chcieť vidieť. Nikdy... Niečo v ňom sa však odmietalo zmieriť s neodvratnou skutočnosťou. Pomyslel si, že možno iba čaká v chate, kým sa nevráti.

Čo si to nahováraš? Vieš, čo si vlastne urobil?! Nie. Tentoraz už nie. V momente, keď si detailne vybavil priebeh ich poslednej hádky, pochopil, že to bol jedine on, kto pred chvíľou s konečnou platnosťou zabil ich vzťah.

Čo som to len urobil?

Zosunul sa na zem. Sadol si do výmoľa pokrytého drobnými ostrými kamienkami a zaboril si hlavu medzi kolenná. Schúlený, kyvkajúc v zvláštnom rytme celým telom, takto strávil hodnú chvíľu. Keď konečne zodvihol hlavu, akoby z neho vyprchali všetky nazhromaždené emócie. Bezradne sa obzrel okolo seba. Šero pomaly sadalo na okolitú krajinu. Nedávno, tesne pred tým, ako sa ocitol na zemi, videl ešte v dialke obrysy posledných budov

chatovej osady, ako presvitajú pomedzi kmene stromov. Zdalo sa, že tým ako sa zbavil vášní, stratila sa s nimi aj sila, ktorá ho dohnala až sem. Zrazu nevedel, čo ďalej.

Do ticha končiaceho zachmúreného jesenného dňa, prerušovaného iba zlovestným šumom v korunách stromov, odkiaľsi z dialky doviaľ ostrý vietor slabučký závan srdcervúceho výkriku. Muž sa bleskurýchle postavil a pomyslel si: Bože, veď to bola... Ešte to nestačil domyslieť a už sám seba počul, ako na plné hrdlo kričí:

„Irena!“

Započúval sa do pravidelných zvukov lesa a skúsil to znova.

„Irena!“

Odpoveď neprišla žiadna, len zopár krkavcov vzlietlo vysoko nad zelenú hradbu vytvorenú z konárov a z vetvičiek a hlasno dávalo najavo svoj nesúhlas s hlučným votrelcom. To už však z plných síl bežal smerom k osade. Keď dobehol k prvému obydlíu, zháčil sa. Prišlo mu, že výkrik započul trochu viac sprava. Po krátkom váhaní pokračoval v behu až k ich spoločnej chate. Auto pred ňou však už nestálo. Vybehol tromi schodíkmi ku vchodovým dverám, a keď zistil, že sú otvorené, ako zmyslov zbavený prehladal všetky miestnosti. Nikoho však nenašiel, preto nestrácal čas ďalším uvažovaním, ale ihneď vybehol von z chaty. Hlas, ktorý začul v lese, určite patrilo Irene. Niečo sa jej muselo prihodiť. Znovu sa dal do behu. Snažil sa bežať smerom tam, odkiaľ si myslel, že výkrik zaznel. Postupne minul opustené chatky niekoľkých susedov a zastavil sa až na výjazdovej ceste z osady. Nemusel sa ani dlho obzerať, skoro okamžite, neďaleko, pri ploche, ktorú lesníci využívajú na skladovanie zoťatých kmeňov, uvidel odstavené dve autá. Napriek postupujúcemu šeru ihneď vedel, že jedno z nich je ich Octavia. Mala zapnuté svetlá, otvorené dvere na strane šoféra a zdalo sa mu, že počuje naštartovaný motor. Tých niekoľko pár stoviek metrov doslova preletel.

Čo tam uvidel, ho absolútne paralyzovalo. Medzi autami, vedľa mŕtvoly neznámeho muža, ležala v kaluži krvi jeho manželka. V bezduchých očiach sa ešte zračil výkrik hrôzy, ktorej najtemnejšie odtiene navidomoči sprevádzali posledné sekundy jej života. Krv jej vytekala z rany v hrudníku. Bledomodré tričko spolu s rozopnutou riflovou bundou bolo už poriadne sfarbené dočervená. Zazdalo sa mu, že Ireninými pootvorenými ústami v kútikoch trochu šklblo. Ihneď sa k nej zohol a na tepne skúsil nahmatať pulz. Nedočkal sa však žiadnej odozvy. Navyše, ako priložil ruku na jej krk, manželkina hlava bezvládne odkväcla.

„Irenka...“

Tentoraz už nekričal. Meno, ktoré v posledných rokoch neustále zaznievalo z jeho pier, sa teraz nimi ledva predralo skoro v nečujnom šepote. Posadil sa vedľa nej, opatrne zdvihol jej hlavu a vzal si ju do lona. Po chvíli si uvedomil, že musí ihneď zavolať pomoc, ale akosi to nedokázal. Celý ustrnul. Jediné, na čo sa zmohol, bol pohyb pravej ruky, ktorá nežne hladkala Irenu po jej hustých gaštanových vlasoch.

II.

„My sme tu už hotoví.“

Szabo prekvapene odtrhol zrak od obrovskej presklennej steny, cez ktorú pozoroval scenériu mesta pod sebou, otočil sa k technikovi a prikývol.

„Dobre, teda. Zbalte to a môžete ísť.“

Ešte raz sa obzrel, akoby mu prišlo zaťažko opustiť nádherný výhľad na veľkú časť podvečernej Bratislavy a vykročil k utrápeným manželom, sediacim ako zmoknuté kurence, tesne vedľa seba, na rohovej koženej sedačke.

Obaja, stáby na povel, sa naňho s nádejou pozreli, akoby očakávali, že prípad je už vyriešený. Prisadol si k nim a z konferenčného stolíka zdvihol hárok papiera. „Naozaj je to všetko?“ spýtal sa pre istotu ešte raz.

„Všetko. Teda, aspoň si to myslíme,“ odpovedal muž a spýtavo sa pritom pozrel na manželku. Tá iba automaticky prikývla a ešte viac sa schúlila.

„V poriadku. K šperkom a k drahocennostiam budeme potrebovať doklady o ich nadobudnutí.“

„Hm, v tomto strese ani netuším, kde by mohli byť, ak ich vôbec máme odložené,“ pochybovačne namietol muž.

„Pán Hronský, nechcete mi hádam tvrdiť, že k takým drahým veciam ste si neodkladali potvrdenky.“

„Nuž, neviem. Naozaj neviem,“ bezradne, akoby pre seba, odtušil muž a znovu sa pozrel na svoju ženu. Hronská sa naňho nielenže ani nepozrela, ale ani žiadnym

iným spôsobom nevyjadrila súhlas či nesúhlas s jeho vyjadrením.

Detektív najprv na nich striedavo pozeral, akoby očakával, že jeden z manželov predsa len k tomu ešte niečo dodá. Keď však bolo jasné, že na nič také sa nechystajú, pokračoval:

„Pochopte. Je to veľmi dôležité. Jednak podľa nich budeme môcť byť oveľa efektívnejší pri pátraní po ukradnutých predmetoch a jednak ich určite budete potrebovať pre poisťovňu. Mali ste ich predsa poistené?“

„Poistení proti krádeži sme, ale nie som si istý, či...“

„Nie som si istý?!“ vybuchla Hronská. „Čo to táraš?! Dobre vieš, že v poisťovni nám povedali, že cennosti s vysokou hodnotou musia byť nahlásené v špeciálnom zozname, aby spadali do poisťky.“

Hronský sa nevraživo zahľadel na manželku a odsekol:

„Ako vždy, máš pravdu. Jednoducho som na to zabudol.“

„Prosím ťa. Aspoň zo seba nerob idiota!“

Atmosféra v miestnosti behom sekundy okamžite poriadne zhustla.

Szabo videl, že muž chce pokračovať v načatej hádke, tak sa rýchlo spýtal:

„Ten zoznam ste do poisťovne nakoniec nepredložili. Alebo sa mýlim?“

„Nie. Je to tak, ako hovoríte,“ odpovedal po krátkej pauze Hronský, keď sa ako-tak uspokojil.

„Prečo?“

„Ani poriadne neviem. Stále sme to akosi odkladali, až napokon prišiel z poisťovne návrh zmluvy a mne sa to už nechcelo ďalej riešiť, tak som ju podpísal. Myslel som si, že časom to dám do poriadku, no už som sa k tomu nikdy nedostal.“

„Nebolo to náhodou kvôli chýbajúcim dokladom?“

Obaja mlčali, iba Hronská na chvíľu zdvihla oči z podlahy a ironicky sa usmiala.

„Nebudem vás ďalej trápiť. Proste dajte dokopy, čo nájdete.“

Manželia s úľavou naraz prikývli.

„Dobre. Povedzte mi, ako ste sa dozvedeli, že vás vykradli.“

„Boli sme na oslave bratovej štyridsiatky. V Bardejove. V sobotu večer, tak zhruba okolo desiatej, mi zavolali z bezpečnostnej služby, ktorá zabezpečuje ochranu nášho domu, že im bol nahlásený poplach.“

„Čo konkrétne ste sa dozvedeli?“

„Vraj došlo k prerušeniu dodávky elektrickej energie do nášho domu a tým pádom sa ocitol mimo ochrany. Na centrálnom pulte im ihneď hlásilo vzniknutý problém, ale výjazd zásahovej skupiny trochu zdržalo preverovanie, či sa nejedná o náhodný výpadok, ktorý by postihol povedzme celú štvrt'. Dosť na tom, keď sem napokon dorazili, zistili, že nikde na dome nie sú žiadne známky po násilnom vniknutí a aj dodávka elektrickej energie znovu funguje normálne. Bolo im to čudné, tak mi zavolali druhýkrát a chceli, aby som prišiel skontrolovať, či je všetko v poriadku.“

„Čo ste im povedali?“

„Musím sa priznať, že vtedy mi to veľmi nemyslelo. Oslavovali sme od obeda a ja som už bol dosť z formy. V takom stave sa mi zdalo všetko jasné. Bol som presvedčený, že došlo ku krátkodobému náhodnému výpadku niekde na transformátore, ktorý sa technikom podarilo rýchlo opraviť. Ešte som volajúcemu poriadne nabýrýzgal, nech ma neotravuje s takými lapáliami a položil som mu telefón. Dnes ráno, keď som sa zobudil, som však hneď videl veci inak a zavolať som svokrovi, aby sa išiel do domu pozrieť. Asi tak okolo desiatej mi telefonoval späť, že nás vykradli. Sadli sme rýchlo do auta a ponáhľali sa domov. Ostatné už viete,“ Hronský dokončil rozprávanie a smutne kývol hlavou smerom k rozdávenému domá-cemu trezoru.

Obraz jesennej krajinky, ktorý ho bežne zakrýval, bol pod ním zložený a opretý o stenu.

„Návrat ste plánovali nadnes?“

„Nie, keby nás nevykradli, vrátili by sme sa až o týždeň. U rodičov sme neboli od Vianoc, tak sme chceli na východe trochu pobudnúť. Pred pár dňami začali deťom prázdniny, rozhodne sme nemali dôvod sa niekam ponáhľať.“

„A kde máte deti? Tu som ich nikde nevidel.“

„U manželkiných rodičov. Mysleli sme si, že bude najlepšie, keď ich tohto chaosu ušetríme.“

Detektív prikývol a opäť sa zahľadel na zoznam. Keď však napokon položil ďalšiu otázku, netýkala sa ničoho, čo zlodeji od cudzili.

„Nevšimli ste si v poslednom období niekoho podozrivého motať sa okolo vášho domu?“

„Nie,“ zaznelo unisono od oboch manželov naraz, akoby sa už o tom spolu dohadovali a mali v celej veci jasno.

„Neviete teda, kto to mohol urobiť?“

„Nie.“ Presne sa zopakovala situácia ako pri predchádzajúcej otázke.

„Ani netušíme,“ dodala nečakane Hronská. „S manželom sme sa už o tom rozprávali, ale na nikoho takého sme neprišli. Je to čudné, lebo v našom okolí už roky nedošlo k vykrádaniu domov. Prečo si vybrali práve nás?“

Szabo pokrčil plecami. „Bohužiaľ, zatiaľ na túto otázku správnu odpoveď nepoznám. Predpokladám však, že sa to dozvieme iba v prípade, že sa nám podarí vypátrať tých, čo to urobili.“

„Myslíte si, že sa vám to podarí?“ pochybovačným hlasom sa spýtal Hronský.

„Uvidíme...“ netrpezlivo odsekol detektív. Následne sa však zháčil a zmierlivejšie dodal. „Urobíme pre to všetko, čo sa bude dať.“

Od ani jedného z manželov neprišla odozva, tak pokračoval.

„Zrekapitulujme si to teda. Z domu ste odišli na dlhší čas. Nebolo to nič spontánne, ale cestu ste mali naplánovanú pekných pár dní vopred. Hneď druhý večer po vašom odchode, zhodou okolností alebo možno zámerne, v deň osláv narodenín, sa sem niekto vlámal. Podľa zoznamu, čo ste spísali, sa vlamači sústredili iba na trezor a jeho obsah. Nič iné ich v dome nezaujímalo a podľa správ od technikov, okrem tejto miestnosti žiadnu inú ani neprehľadávali. V tejto súvislosti je dôležitý ešte jeden detail. Zloději mali na uskutočnenie svojich zámerov extrémne málo času. Možno desať – pätnásť, maximálne dvadsať minút. Do príchodu pracovníkov bezpečnostnej služby museli stihnúť vypnúť hlavný istič dodávky elektriny, otvoriť zamknutý hlavný vchod do domu, prekonať číselný kód zabezpečenia trezoru a znovu obnoviť normálny chod elektrických hodín. Z toho, čo som povedal, jednoznačne vyplýva, že ten alebo tí, čo to vykonali, museli presne poznať váš časový plán, kedy bude dom zaručene opustený a mali k dispozícii heslo na otvorenie trezora. O zámke na dverách je škoda rozprávať. Skúsený vlamač každú prekoná za pár sekúnd. Z tohto dôvodu je teraz zbytočné špekulovať, či náhodou dotyčný nemal aj originálny kľúč. Ak si aj odmyslíme tento problém, rozhodne tu máme dočinenia s niekým z okruhu ľudí, ktorí sú veľmi dobre oboznámení s pomermi vo vašej rodine. Takáto osoba musela fungovať minimálne ako informačný zdroj. Či sa aj fyzicky podieľala na krádeži, to je otázne a obe možnosti sú rovnocenné. Teraz mi povedzte,“ Szabo urobil krátku pauzu, aby dodal svojej otázke väčšiu váhu, „kto ešte okrem vás pozná číselnú kombináciu na otvorenie trezora?“

Obaja opýtaní sa najprv na seba dlho pozreli. Szabovi sa zdalo, akoby každý z nich chcel pohľadom hodiť vinu na toho druhého.

„Nikoho takého nepoznám. Teda, aby som bol presný, ja som to celkom určite nikomu nepovedal,“ dôrazne do-

končil svoje vyhlásenie muž a významne pokýval hlavou smerom k manželke.

„Samozrejme,“ opätovne vybuchla Hronská, „ty nikdy nerobíš žiadne chyby. Zato ja všetky naše heslá prezrádzam na počkanie.“

„Pokojne,“ snažil sa ju utíšiť policajt. „Nikto vás z ničoho neobviňuje. Keby ste však vedeli o niekom, kto by sa mohol, hoci aj neopatrnosťou, dostať k číselnej kombinácii, povedzte to. V každom prípade by ste nám veľmi pomohli.“

„Prosím vás, veď nie som celkom nesvojprávna. Dokonca aj mne je jasné, že takéto informácie sa zo zásady nikomu nehovoria. Aj keď mi to niekto neverí,“ dodala a manželovi venovala nahnevany pohľad.

„Dobre, skúsime to inak,“ nenechal sa vyviesť z miery Szabo. „Deti poznali heslo?“

„Nepoznali,“ odpovedali obaja súčasne.

„Vaši rodičia a ostatná blízka rodina?“

„Nie. Naozaj. Na toto sme boli vždy opatrní,“ doplnil Hronský.

„A čo váš svokor? Spomínali ste, že ste mu dnes ráno volali a on sa tu bol pozrieť. Tým pádom minimálne musí mať aspoň kľúče od domu a pozná heslo na odblokovanie ochrany domu. On ho tiež nevedel?“

Muž sa pozrel na ženu, akoby čakal, že odpovie ona.

„Kľúče má, aby sem s mamou mohli zájsť, keď sme na dlhší čas preč, poliať kvety a tak... Číselný kód od trezora však nepoznali. Nebol na to žiadny dôvod. Dokonca sme trezor, pokiaľ viem, nikomu ani neukazovali. Nevylučujem, že moji rodičia vedeli, že ho máme, ale možno do dnešného dňa, ani len netušili, kde.“

Detektív pokýval hlavou a pokračoval.

„Priatelia, známi? Keď tu u vás boli na návšteve, nerozprávali ste sa náhodou o trezore, prípadne o hesle k jeho otvoreniu?“

„Na nič také si nespomínam,“ rozhodne vyhlásil Hronský potom, ako nesúhlasne zavrtela hlavou jeho manželka.